

Arrest

nr. 216 454 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 juli 2018 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 september 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 februari 2017 diende de verzoekster, die verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, op de Belgische vertegenwoordiging te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), dit in functie van gezinshereniging als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Op 12 juli

2017 besliste de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van het gevraagde visum.

Op 13 februari 2018 diende de verzoekster op de Belgische vertegenwoordiging te Islamabad (Pakistan) een nieuwe aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), dit opnieuw in functie van gezinshereniging als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 31 juli 2018 beslist de gemachtigde om het visum opnieuw te weigeren. Deze weigeringsbeslissing, die vooralsnog niet aan de verzoekster in persoon, doch wel aan haar raadsman werd ter kennis gebracht, is de thans bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Resultaat : Casa : Weigering

Visumtype :

Duur in dagen :

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Op datum van 13/02/2018 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door Mevrouw F. F., geboren op (...)/1994, van Indische nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Mijnheer F. H., geboren op (...)1994, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt'

Overwegende dat op datum van 14/02/2017 op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een eerste visumaanvraag werd ingediend door Mevrouw F. F.;

Overwegende dat deze aanvraag op 12/07/2017 werd geweigerd omdat er geen gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd waardoor de huwelijksband niet afdoend werd bewezen.

Overwegende dat er bij deze nieuwe visumaanvraag nog steeds geen gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd waardoor de huwelijksband tussen betrokkenen nog steeds niet op afdoende wijze werd bewezen.

Overwegende dat bijgevolg niet aan de voorwaarden tot gezinshereniging werd voldaan;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

(...)”

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekster als volgt:

“Enig middel, genomen uit de schending van:

- artikels 12bis, §6, 40ter, 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- Artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- Artikel 44 van het Koninklijk besluit van 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- artikels 10 en 11 van de Belgische Grondwet;*
- het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;*
- principe van eenheid van bestuur;*
- artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.*

Eerste onderdeel

Verzoekster heeft alle nodige en mogelijke stappen ondernomen om de legalisatie te bekomen van haar huwelijksakte. Zowel haar echtgenoot als haar raadsman namen contact op met het consulaat te Islamabad die duidelijke richtlijnen gaf over de te volgen procedure. Het consulaat benadrukte dat voor haar nieuwe aanvraag voor een visum gezinshereniging de nieuwe procedure van toepassing is, vanaf 15.5.2017, waarbij de aanvraag voor de legalisatie van haar huwelijksakte samen met de aanvraag voor haar visum moet ingediend worden.

Verzoekster deed beide aanvragen op 13.2.2018. Daarvan getuige de brief die zij neerlegde ter ondersteuning van haar visumaanvraag, waarin het consulaat uitdrukkelijk wordt verzocht om de documenten te legaliseren, evenals het betalingsbewijs dat ze op die dag ontving (stukken 5 en 6).

Verzoekster heeft zich op proactieve wijze geïnformeerd over de te volgen procedure en gehandeld overeenkomstig de richtlijnen die het consulaat gaf aan haar echtgenoot, haar raadsman en tevens aankondigt op haar website.

Verzoekster kon en mocht er bijgevolg rechtmatig op vertrouwen dat de huwelijksakte gelegaliseerd zou worden.

Zoals verzoeksters raadsman opmerkte in diens mail aan tegenpartij, kan een orgaan van de Belgische Staat (in dit geval tegenpartij) zich niet beroepen op het falen van een ander orgaan (in dit geval het consulaat te Islamabad) om een recht te weigeren dat via het geëigende kanaal en met de nodige documenten gevraagd werd.

Door zo te handelen heeft tegenpartij de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, geïmplementeerd in het middel geschonden, evenals het principe van eenheid van bestuur.

Tweede onderdelen

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de huwelijksband niet voldoende bewezen is, daar er geen gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom de legalisatie niet plaatsvond, ondanks het feit dat verzoekster de hiertoe geëigende nieuwe procedure volgde en de legalisatie schriftelijk gevraagd werd samen met de visumaanvraag.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd op dit punt.

Derde onderdeel

Tegenpartij wist dat de originele huwelijkscertificaten neergelegd werden bij het consulaat. Tegenpartij wist dat verzoekster expliciet (schriftelijk) de legalisatie van beide documenten had aangevraagd bij het indienen van haar visumaanvraag. Tegenpartij wist of had moeten weten dat vanaf 15.5.2017 de aanvraag om documenten die neergelegd worden in het kader van een visumaanvraag bij het consulaat te Islamabad te laten legaliseren, samen moet gebeuren met de visumaanvraag, zoals aangekondigd werd op de officiële website van het consulaat.

Een zorgvuldig handelend bestuur diende zich in die omstandigheden en met die kennis eerst te informeren bij het consulaat in kwestie vooraleer de beslissing te weigeren. Door dit niet te doen, heeft tegenpartij de zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, geschonden.

Vierde onderdeel

Verzoekster legde voldoende bewijzen neer van haar huwelijksband met de Belgische referentiepersoon.

Naast de twee huwelijkscertificaten (één in Dari en Engels en één in uitsluitend Engels) werden ook verschillende foto's neergelegd van het huwelijk.

De loutere omstandigheid dat de huwelijkscertificaten niet gelegaliseerd werden, wat niet aan verzoekster verweten kan worden, die overeenkomstig de daartoe geëigende procedure handelde, volstaat niet om te besluiten dat er geen huwelijksband is.

Zo bepaalt artikel 12bis van de wet van 15.12.1980 dat:

“§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.”

Eenzelfde bepaling is van toepassing is op burgers van de Unie, zoals bepaald wordt in artikel 44 van het K.B. van 8.10.1981.

Die mogelijkheid, van toepassing voor een aanvraag gezinshereniging ten aanzien van derdelanders in België én burgers van de Unie in België moet eveneens toegepast worden voor een aanvraag gezinshereniging ten aanzien van een Belg in België.

Door geen rekening te houden met de geldige bewijzen die verzoekster neerlegde en waaruit afdoende blijkt dat zij gehuwd is met een Belgisch onderdaan, heeft tegenpartij deze bepalingen geschonden.

Hier anders over oordelen zou neerkomen op een interpretatie van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 die manifest strijdig is met artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Vijfde onderdeel

Artikel 8 EVRM waarborgt het fundamenteel recht op eerbied van het privé-, gezins- en familieleven. Om dit recht op afdoende wijze te kunnen garanderen, omvat artikel 8 EVRM tevens een procedureel luik, dat van toepassing is op administratieve alsook op gerechtelijke procedures (Mc.Michael v. the UK, n° 16424/90 van 24.2.1995):

“whereas not only does the procedural requirement inherent in Article 8 (art. 8) cover administrative procedures as well as judicial proceedings, but it is ancillary to the wider purpose of ensuring proper respect for, inter alia, family life”

Of een bepaalde procedure bijvoorbeeld binnen een redelijke termijn wordt afgehandeld, valt binnen het procedurele luik van artikel 8 EVRM (zie Ribic v. Croatia, 27148/12 van 2.4.2015). Net als een onredelijk lange termijn is de onredelijke behandeling van een aanvraag, zoals in casu, waarbij tegenpartij wist of had moeten weten dat het feit dat de huwelijksakte niet tijdig gelegaliseerd werd niet aan verzoekster te wijten was, maar wel aan het consulaat, maar desalniettemin de aanvraag opnieuw weigerde, tevens strijdig met het procedurele luik van artikel 8 EVRM.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekster stelt een schending voor van de artikelen 12bis §6, 40ter, 62 §2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 44 van het KB van 8/10/1981, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat ze samen met haar echtgenoot alle nodige stappen heeft ondernomen om de legalisatie te bekomen van haar huwelijksakte. Ze zouden contact hebben opgenomen met het consulaat te Islamabad die duidelijke richtlijnen gaf over de te volgen procedure. Het consulaat zou benadrukt hebben dat voor haar nieuwe aanvraag de nieuwe procedure van toepassing is vanaf 15.5.2017 waarbij de aanvraag voor legalisatie moet ingediend worden. Ze zou beide aanvragen hebben ingediend op 13 februari 2018, waarbij het consulaat ook uitdrukkelijk verzocht wordt om de huwelijksakte te legaliseren. Ze zou erop hebben kunnen vertrouwen dat haar akte gelegaliseerd werd. Uit de beslissing zou niet blijken waarom de legalisatie niet plaats zou hebben gevonden. Volgens haar diende de verwerende partij te weten dat vanaf 15.5.2017 de aanvraag om documenten te laten legaliseren, samen moet gebeuren met de visumaanvraag. Naast de huwelijksakte zou zij ook verschillende foto's hebben neergelegd, die de band aantonen. Verwijzen daar artikel 12bis van de vreemdelingenwet stelt zij dat rekening diende te worden gehouden met de andere geldige bewijzen. Het weigeren van een visum zou strijdig zijn met artikel 8 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet omdat er bij de nieuwe visumaanvraag nog steeds geen gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd. Er werd hierbij gewezen op de door verzoekster ingediende eerste visumaanvraag in het kader waarvan zij evenmin een gelegaliseerde huwelijksakte heeft bijgebracht.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoekster betwist niet dat zij ter staving van haar aanvraag gezinshereniging een gelegaliseerde huwelijksakte dient te hebben. Zolang de huwelijksakte niet gelegaliseerd is, kan verzoekster zich immers niet beroepen op de huwelijksband en op artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Waar zij stelt dat zij op aanraden van het consulaat de nieuwe procedure volgde waarbij zij haar aanvraag voor legalisatie indiende samen met haar visumaanvraag, dient opgemerkt dat verzoekster hiermee niet aantoonde dat haar huwelijksakte inmiddels ook effectief werd gelegaliseerd.

Verzoekster weet of dient te weten dat het bestuur over een termijn van zes maanden beschikt om een beslissing te nemen inzake een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op grond van artikel 40ter

van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat binnen de termijn van 6 maanden haar huwelijksakte werd gelegaliseerd en dat het bestuur hiermee onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoekster toont ook niet aan dat het aan het bestuur toekomt om de akte te legaliseren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij reeds werd aangeraden per mail van 30.08.2018 om contact op te nemen met Buitenlandse Zaken.

Waar zij stelt dat er rekening gehouden diende te worden met andere documenten, dient opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door een derde persoon, zijnde de vermeende echtgenoot van verzoekster, in het kader van de visumaanvraag verzocht werd om de voorafgaandelijk neergelegde documenten te gebruiken niet volstaat. Verzoekster bracht aldus zelf geen enkele documenten naar voren in het kader van haar tweede visumaanvraag, waardoor haar kritiek niet dienstig is. Uit het dossier blijkt immers wat volgt:

“(…) Le mari a rédigé une lettre dans laquelle il informe que c’est la seconde demande après le refus et que les documents utilisés lors de la première demande devraient en fait être réutilisés pur cette demande....

En résumé, le dossier présenté est incomplet car les documents de base n’ont pas été présentés : Acte de naissance, Acte de mariage. Nous considérons que les intéressés savent ce qu’ils devaient faire et ils ne l’ont pas faits, le dossier a donc été présenté avec beaucoup de légèreté.(...) »

Vrije vertaling :

« (...) De echtgenoot heeft een brief opgesteld waarin hij informeert dat het gaat om een tweede visumaanvraag, nadat de eerste werd geweigerd, waarvoor dezelfde stukken dienden te worden gebruikt als diegene voorgelegd in het kader van de eerste.

Kortom, het dossier is onvolledig daar de basisdocumenten niet werden voorgelegd: geboorteakte, huwelijksakte. Wij stellen vast dat betrokkenen wisten wat zij dienden te doen, maar dit niet deden, waardoor het dossier dus zeer licht werd voorgesteld.(...)»

Waar zij zich beroept op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM, dient opgemerkt dat het in eerste instantie aan verzoekster toekomt om het bewijs van haar verwantschap aan te tonen met een gelegaliseerde huwelijksakte, die in casu tot op heden niet voorligt. Bij gebreke daaraan kan zij zich niet beroepen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet en komt zij aldus niet in aanmerking voor gezinshereniging. Zij toont niet aan dat artikel 8 EVRM een correcte toepassing van de vreemdelingenwet in de weg zou staan. Evenmin is de scheiding met haar vermeende echtgenoot het gevolg van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 12bis §6, 40ter, 62 §2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 44 van het KB van 8/10/1981, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3. Beoordeling

3.3.1. In het eerste en het derde middelenonderdeel, die samen worden onderzocht gelet op hun onderlinge samenhang, beroept de verzoekster zich op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr.

93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien de thans bestreden beslissing de weigering betreft van een aanvraag die door de verzoekster werd ingediend en waarbij zij dus over de mogelijkheid beschikte om alle documenten voor te leggen die zij zelf nuttig achtte, geldt de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid *in casu* eveneens ook ten aanzien van de verzoekster zelve (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen en onderbouwen van haar aanvraag.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad bovendien niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster, na een eerdere weigering van een visumaanvraag, op 13 februari 2018 op de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een nieuwe aanvraag indiende voor een visum type D, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze visumaanvraag wordt geweigerd omdat de verzoekster naliet om een gelegaliseerde huwelijksakte voor te leggen, zodat de huwelijksband met de Belgische referentiepersoon nog steeds niet afdoende werd bewezen.

De verzoekster geeft aan dat zij zich, voorafgaand aan haar (tweede) aanvraag, op proactieve wijze had geïnformeerd over de procedure voor het legaliseren van authentieke documenten. Zij brengt een aantal mailberichten en een publicatie op de website van de Belgische ambassade te Pakistan bij, waaruit blijkt dat deze ambassade vanaf 15 mei 2017 niet langer vereist dat de documenten op voorhand reeds worden gelegaliseerd. De visumaanvraag en de aanvraag voor het legaliseren van de huwelijksakte kunnen volgens deze procedure tezamen worden ingediend, waarbij de ambassade zelf zou instaan voor de legalisatie. De verzoekster meent dat zij erop kon vertrouwen dat de ambassade de huwelijksakte zou legaliseren en stelt dat de gemachtigde zich bij zijn weigeringsbeslissing niet kan beroepen op het falen van een ander orgaan (de ambassade te Islamabad) om een recht te weigeren dat via het geëigende kanaal en met de nodige documenten gevraagd werd. De verzoekster voert tevens aan dat de verweerder minstens op de hoogte diende te zijn van de nieuwe richtlijnen in verband met het legaliseren van documenten in het kader van visumaanvragen die gepubliceerd werden op de officiële website van de ambassade te Islamabad. Zij meent dat de verweerder, als een zorgvuldig handelend bestuur, eerst had moeten informeren bij de ambassade alvorens het visum te weigeren.

In casu ligt echter geen enkel overtuigend element voor waaruit kan blijken dat de verzoekster, bij of in het kader van de visumaanvraag van 13 februari 2018, de Belgische ambassade te Islamabad wel degelijk en uitdrukkelijk heeft verzocht om haar huwelijksakte te legaliseren. De verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar het stuk 5, zoals gevoegd bij het verzoekschrift. Het betreft een niet-ondertekende brief van verzoeksters raadsman, gericht aan het Belgische consulaat te Islamabad, waarin onder meer gewag wordt gemaakt van twee huwelijkscertificaten (één in het Dari en het Engels en één in het Engels) en waarin wordt gevraagd om deze twee documenten te legaliseren met de opmerking dat de kosten hiervoor reeds werden voldaan op het moment van het indienen van de aanvraag. Deze brief vermeldt als datum 18 januari 2018. De Raad stelt dienaangaande evenwel vast dat de verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat de voormelde brief van 18 januari 2018 daadwerkelijk werd verstuurd naar of afgegeven werd op de Belgische ambassade te Islamabad. Uit het bijgevoegde ontvangstbewijs van 13 februari 2018 (stuk 6) kan niet blijken dat de brief (of de daarin vermelde documenten) werd(en) overgemaakt aan de ambassade. Het betreft een louter bewijs van ontvangst van de betaling van de 'VFS service fee'. De verzoekster toont dan ook niet aan dat zij de brief van 18 januari 2018 aan de ambassade te Islamabad heeft overgemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeksters tweede visumaanvraag aan de diensten van de verweerder werd overgemaakt op 19 juni 2018 ("*datum diplomatieke koffer*"), en dat op dat moment enkel de volgende documenten waren neergelegd bij de ambassade:

- Bewijs van betaling van de retributie van 200 €, betaald op 29 januari 2018;
- Attest van de ziektekostenverzekering van de Belgische referentiepersoon;
- Kopie van een brief van de ouders van de Belgische referentiepersoon die verklaren dat hun zoon gratis inwoont in de woning die hun eigendom is + kopie van de identiteitskaarten van de ouders;
- Uittrekstel uit het strafregister van de Belgische referentiepersoon;
- Kopie van de verblijfstitel van de Belgische referentiepersoon;
- Kopie van de loonfiches van de Belgische referentiepersoon (periode januari 2017 – november 2017);
- Kopie van rekeninguittreksels van de Belgische referentiepersoon;
- Bewijs eerste neerlegging van een rechtspersoon op 1 december 2017;
- Doktersattest van 13 februari 2018.

De voornoemde stukken bevinden zich in het administratief dossier. De twee huwelijkscertificaten, die in de brief van 18 januari 2018 worden vermeld, zijn echter niet terug te vinden.

Zoals in de nota met opmerkingen wordt aangegeven, heeft de consul op het bij de diplomatieke koffer gevoegde formulier de volgende opmerkingen aangebracht:

"Le mari a rédigé une lettre dans laquelle il informe que c'est la seconde demande après le refus et que les documents utilisés lors de la première demande devraient en fait être réutilisés pur cette demande...."

En résumé, le dossier présenté est incomplet car les documents de base n'ont pas été présentés : Acte de naissance, Acte de mariage. Nous considérons que les intéressés savent ce qu'ils devaient faire et ils ne l'ont pas faits, le dossier a donc été présenté avec beaucoup de légèreté!"

[vrije vertaling: De echtgenoot heeft een brief opgesteld waarin hij informeert dat het gaat om een tweede visumaanvraag, nadat de eerste werd geweigerd, waarvoor dezelfde stukken dienden te worden gebruikt als diegene voorgelegd in het kader van de eerste. Kortom, het dossier is onvolledig daar de basisdocumenten niet werden voorgelegd: geboorteakte, huwelijksakte. Wij stellen vast dat betrokkenen wisten wat zij dienden te doen, maar dit niet deden, waardoor het dossier dus zeer licht werd voorgesteld!]

Bij de tweede visumaanvraag werd blijkens de stukken van het administratief dossier inderdaad een bericht van de Belgische referentiepersoon neergelegd, waarin deze verwijst naar de documenten die werden ingediend in het kader van verzoeksters eerste visumaanvraag en waarbij tevens wordt verwezen naar de aanvullende stukken die worden neergelegd bij de huidige visumaanvraag. De Belgische referentiepersoon vermeldt echter op geen enkele wijze een vraag tot legalisatie van enig document.

Het administratief dossier bevat tevens een faxbericht van 13 juli 2018, waaruit blijkt dat verzoeksters raadsman nog de volgen de bijkomende stukken heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, Bureau Visa Gezinshereniging:

- Fiche 281.10 voor het jaar 2017 van de Belgische referentiepersoon;
- Fiscaal attest van 13 juli 2018 waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon geen enkel bedrag verschuldigd is inzake belastingen, taksen, boeten, intresten, vervolgingskosten en toebehoren;
- Attest in verband met de aansluiting van de Belgische referentiepersoon bij Acerta Sociaal Verzekeringsfonds voor een zelfstandige beroepsactiviteit;
- Loonbrieven van de Belgische referentiepersoon voor de maanden april, mei en juni 2018;
- Overzicht van verrichtingen van de Belgische referentiepersoon via ING Smart Banking.

Uit de stukken van het administratief dossier kan zodoende niet blijken dat de brief van 18 januari 2018, waarbij de twee huwelijksakten zouden zijn gevoegd én waarin aan de Belgische ambassade zou zijn gevraagd om deze te legaliseren, daadwerkelijk werd overgemaakt aan de Belgische ambassade te Islamabad.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat de diensten van de Belgische ambassade op 13 oktober 2017, zowel aan de Belgische referentiepersoon als aan verzoeksters raadsman, hebben

gemeld dat de weigeringsbeslissing in de eerste visumaanvraag en de originele documenten die ter ondersteuning van deze eerste aanvraag waren voorgelegd (onder meer de twee huwelijks certificaten) niet door de verzoekster waren opgehaald, zodat zij terug werden gestuurd naar de ambassade. Zowel verzoeksters raadsman, als de Belgische referentiepersoon werden, in antwoord op een door hen verzonden e-mail, in diezelfde e-mailberichten van 13 oktober 2017 nadrukkelijk verzocht om de juiste referenties door te geven van de persoon aan wie deze stukken kunnen worden overgemaakt, zodat de verzoekster alsdan met de originele documenten een tweede visumaanvraag kan indienen, zo zij dit wenst.

Uit de door de verzoekster bijgebrachte e-mailberichten (stukken 2 en 3) blijkt dat de diensten van de Belgische ambassade meermaals hebben benadrukt dat de te legaliseren documenten, volgens de nieuwe procedure die sedert 15 mei 2017 in voege is, gelijktijdig met de volgende visumaanvraag moeten worden neergelegd (mailbericht van 12 december 2017), alsook dat de verzoekster haar visumaanvraag en de aanvraag voor het legaliseren van de documenten tegelijkertijd moet indienen en betalen (mailbericht van 20 december 2017). In het mailbericht van 20 november 2017 herinneren de diensten van de Belgische ambassade er nogmaals aan dat de verzoekster, indien zij de originele stukken niet zelf kan komen ophalen, de identiteit en het telefoonnummer dient mee te delen van de persoon aan wie de originele stukken kunnen worden verstuurd via FedEx. In het meest recente e-mailbericht van 20 december 2017 meldt de Belgische ambassade uiteindelijk dat de originele documenten aan de verzoekster werden teruggestuurd.

Zodoende blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de thans bij het verzoekschrift gevoegde stukken, dat de verzoekster bij haar tweede visumaanvraag een origineel van een huwelijksakte of huwelijks certificaat zou hebben voorgelegd. Evenmin blijkt uit de voorliggende stukken dat de Belgische ambassade te Islamabad op enig ogenblik door één van de betrokken personen (de verzoekster, de Belgische referentiepersoon of verzoeksters raadsman) uitdrukkelijk verzocht werd om deze of gene documenten te legaliseren. De loutere bewering van de verzoekster dat de brief van 18 januari 2018 werd neergelegd bij het indienen van de visumaanvraag, kan, bij gebrek aan enig overeenstemmend begin van bewijs, uiteraard niet volstaan om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Aangezien niet wordt aangetoond en uit niets blijkt dat de verzoekster tezamen met haar visumaanvraag aan de Belgische ambassade een originele huwelijksakte heeft voorgelegd en aangezien evenmin blijkt dat zij tegelijkertijd zou hebben gevraagd om deze of gene huwelijksakte te legaliseren, kan de verzoekster niet dienstig verwijzen naar het gegeven – zoals gepubliceerd op de website van de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) – dat het voor visumaanvragen die worden ingediend vanaf 15 mei 2017 niet langer nodig is om de originele documenten op voorhand te laten legaliseren. Bovendien heeft de Belgische ambassade te Islamabad nadrukkelijk gewezen op de verplichting om bij de visumaanvraag de originele documenten, tezamen met de aanvraag om deze te legaliseren, voor te leggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster hiertoe in gebreke is gebleven en de verzoekster brengt thans geen overtuigend gegeven naar voor dat het tegendeel zou kunnen aantonen. Er valt bijgevolg niet in te zien hoe de verzoekster ervan uit kon gaan dat de huwelijksakte, die niet werd neergelegd en waaromtrent nog minder een legalisering werd gevraagd, door de ambassade zou worden gelegaliseerd.

Om zich op een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen dient een verzoekende partij het bewijs te leveren van een bestuursgedrag dat aanleiding heeft gegeven tot een rechtmatige verwachting (RvS 14 juli 2017, nr. 238.840). De verzoekster maakt *in casu* echter niet aannemelijk dat het bestuur bij haar de verwachting zou hebben gewekt dat het niet legaliseren van de huwelijksakte haar thans niet meer zou worden tegengeworpen. Een schending van het vertrouwensbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

Om met succes de schending van het vertrouwensbeginsel in te roepen, moet het geschonden geachte vertrouwen, *quod non in casu*, bovendien zijn gewekt door de auteur van de bestreden beslissing (RvS 6 mei 2014, nr. 227.274). De verzoekster kan in dit kader dan ook niet dienstig verwijzen naar enig "*principe van eenheid van bestuur*".

De verzoekster toont met haar betoog evenmin aan dat het rechtzekerheidsbeginsel zou zijn geschonden. In tegendeel, gelet op de weigering van de eerste visumaanvraag en de juridische en feitelijke overwegingen die aan deze eerdere beslissing ten grondslag lagen, was de verzoekster genoegzaam op de hoogte van de vereiste om een gelegaliseerde huwelijksakte voor te leggen

teneinde de verwantschapsband met de Belgische referentiepersoon aan te tonen. De verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat het niet legaliseren van de huwelijksakte zou te wijten zijn aan enige nalatigheid van de Belgische ambassade.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op het gegeven dat de Belgische ambassade sedert 15 mei 2017 niet langer vooropstelt dat de originele documenten door de aanvrager op voorhand worden gelegaliseerd wanneer zij worden voorgelegd in het kader van een visumaanvraag. Het betreft dan ook geen relevant gegeven waarmee de verweerder, als beslissingnemende overheid, in het voorliggende geval rekening diende te houden. In tegendeel kwam het de verzoekster zelf toe om bij haar aanvraag de nodige zorgvuldigheid en voorzichtigheid aan de dag te leggen door de originele stukken zelf bij te brengen én uitdrukkelijk te vragen om deze te legaliseren.

De uiteenzetting van de verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is derhalve niet aangetoond.

Het eerste en het derde middelenonderdeel zijn ongegrond.

3.3.2. In het tweede middelenonderdeel voert de verzoekster in wezen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat uit de bestreden niet blijkt waarom de legalisatie niet plaats vond, ondanks het feit dat zij hiertoe de geëigende procedure volgde en de legalisatie schriftelijk werd gevraagd samen met de visumaanvraag. De bestreden beslissing is volgens de verzoekster op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad merkt op dat uit verzoeksters betoog blijkt dat zij genoegzaam kennis heeft van de juridische en feitelijke motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De visumaanvraag werd, met verwijzing naar artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 1° en 40*ter* van de vreemdelingenwet, geweigerd omdat de verzoekster, na een eerdere weigering omwille van het niet voorleggen van een gelegaliseerde huwelijksakte, nog steeds geen gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd zodat de huwelijksband niet afdoende werd bewezen. Deze motieven laten de verzoekster toe om met kennis van zaken de rechtsmiddelen aan te wenden die haar ter beschikking staan.

Uit de bespreking onder punt 3.3.1. blijkt bovendien dat de verzoekster niet heeft aangetoond en dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zij bij haar tweede visumaanvraag een originele huwelijksakte heeft voorgelegd en al evenmin blijkt dat de verzoekster schriftelijk heeft gevraagd om deze of gene huwelijksakte te legaliseren. Er valt dan ook niet in te zien waarom de verweerder bijkomend zou moeten motiveren waarom de huwelijksakte niet is gelegaliseerd. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat overigens niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing moet geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.3. In een vierde middelenonderdeel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 12bis, §6, en 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 44 van het vreemdelingenbesluit en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Ook hier vertrekt de verzoekster ten onrechte vanuit de premissen dat zij voldoende bewijzen van haar huwelijksband met de Belgische referentiepersoon zou hebben voorgelegd en dat het niet legaliseren van de huwelijkscertificaten haar niet kan worden verweten. Zoals hierboven reeds meermaals werd uiteengezet, blijkt niet dat de verzoekster bij de kwestieuze visumaanvraag de huwelijkscertificaten heeft voorgelegd, al dan niet tezamen met een vraag om deze te legaliseren. De verzoekster verwijst verder tevens naar foto's van haar huwelijk, doch deze bevinden zich niet in het administratief dossier en de verzoekster brengt ook geen enkel begin van bewijs bij dat deze foto's daadwerkelijk werden neergelegd. Zoals reeds uiteengezet in punt 3.3.1., blijkt niet en wordt ook niet aangetoond dat de brief van 18 januari 2018 (waarin melding wordt gemaakt van deze foto's zonder dat de foto's zelf echter bij het verzoekschrift worden gevoegd) in het kader van de visumaanvraag van 13 februari 2018 werd overgemaakt aan de bevoegde overheid.

Artikel 44 van vreemdelingenbesluit, dat tevens van toepassing is voor aanvragen met het oog op gezinshereniging met een Belg, zoals voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, bepaalt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

Artikel 30 van het wetboek internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan:

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Bijgevolg diende de verzoekster een gelegaliseerde huwelijksakte voor te leggen. Indien de verzoekster niet aan de voorwaarden van artikel 30 van het WIPR kon voldoen, dan diende zij dit voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verweerder mee te delen en andere geldige bewijzen in dit verband bij te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing geen gelegaliseerde huwelijksakte voorgelegd heeft en evenmin blijkt dat ze zou hebben meegedeeld dat ze niet aan deze voorwaarden kon voldoen, noch blijkt dat zij andere bewijsstukken bijgebracht heeft. Bijgevolg kan de verzoekster de verweerder niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt.

Een schending van artikel 44 van het vreemdelingenbesluit of van artikel 40ter van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

Artikel 44 van het vreemdelingenbesluit is van toepassing op aanvragen voor een visum met het oog op de gezinshereniging met een Belg (*cf.* artikel 43 van het vreemdelingenbesluit) en deze bepaling bevat, zoals de verzoekster pertinent stelt, dezelfde regeling als artikel 12bis, §6, van de vreemdelingenwet. Het betoog dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet, met toepassing van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, moet worden geïnterpreteerd in het licht van artikel 12bis, §6, van de vreemdelingenwet, mist derhalve juridische grondslag.

Het vierde middelenonderdeel is niet gegrond.

3.3.4. In een vijfde en laatste middelenonderdeel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt dat het procedurele luik van dit verdragsartikel is geschonden omdat de verweerder wist of had moeten weten dat het feit dat de huwelijksakte niet tijdig werd gelegaliseerd niet aan haar te wijten was, maar aan het consulaat.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat het niet legaliseren van de huwelijksakte te wijten zou zijn aan nalatigheid van de Belgische ambassade.

Loutere beweringen volstaan uiteraard niet om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Het vijfde middelenonderdeel is ongegrond.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE